

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **B. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 07.08.2014 r.

znak (...)

w przedmiocie **zasiłku chorobowego**

I. odwołanie oddala,

II. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa,

III. nie obciąża wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez stronę pozwaną.

Sygn. akt IV U 213/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawca B. S. złożył odwołanie od decyzji nr (...) z dnia 07.8.2014r., zarzucając jej niezgodność ze stanem faktycznym z uwagi na ciągłość zwolnienia chorobowego, trwającego do dnia 05.08.2013r, a nie do 28.02.2013r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W., działając przez zawodowego pełnomocnika wniósł o oddalenie odwołania od decyzji oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120,00zł.

W uzasadnieniu wskazano, że B. S. podlegał ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu zatrudnienia w (...) R. D. w Z. do dnia 31.12.2013r.

Od dnia 11.12.2012r. do 16.02.2013r. wobec ww. orzeczono niezdolność do pracy z powodu choroby. W dniu 27.02.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję odmawiającą powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 14.02.2013r. do dnia 16.02.2013r., od której to wnioskodawca wniósł odwołanie.

Decyzją z dnia 11.03.2013r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17.02.2013r. do 01.03.2013r. z uwagi na powstanie przerwy w orzekaniu niezdolności do pracy po ustaniu zatrudnienia, co było związane z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, stanowiącym podstawę decyzji z dnia 27.02.2013r., od której to decyzji tej wnioskodawcy nie wniósł odwołania.

Dalej wskazano, że kolejną decyzją z dnia 22.03.2013r. Zakład odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 02.03.2013r. do końca nieprzerwanej niezdolności do pracy. Od decyzji tej wnioskodawca nie wniósł odwołania.

Strona pozwana zarzuciła, że z uwagi na treść wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 11 czerwca 2014r., na mocy którego przyznano wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 14.02.2013r. do dnia 16.02.2013r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych uchylił decyzję z dnia 11.03.2013r. i przyznał wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17.02.2013r. do dnia 28.02.2013r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zarzucił również, że powód nie nabył prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1.03.2014r. albowiem w wyniku badania przeprowadzonego przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 28.02.2014r. skrócono niezdolność do pracy z dniem 28.02.2013r., co skutkowało powstaniem jednodniowej przerwy (w dniu 1.03.2013r.) w orzeczonej niezdolności do pracy.

Dalej argumentowano, że kolejna niezdolność do pracy powstała dnia 2.03.2013r., tj. po upływie 14 dni od ustania ubezpieczenia chorobowego, co skutkowało brakiem podstaw do przyznania powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 2.03.2013r. do końca nieprzerwanej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Tytuł ubezpieczenia chorobowego B. S. w związku z zatrudnieniem w (...) – R. D. w Z. ustał w dniu 31.12.2012r.

B. S. w dniu 01.02.2013r. otrzymał zaświadczenie lekarskie stwierdzające jego niezdolność do pracy od 02.02.2013r. do dnia 16.02.2013r.

W dniu 13.02.2013r. lekarz orzecznik ZUS orzekł, że niezdolność B. S. do pracy ustała z dniem 13.02.2013r.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 27.02.2013r. odmówiono wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 14.02.2013r. do dnia 16.02.2013r. Od powyższej decyzji B. S. odwołał się.

B. S. otrzymał kolejne zwolnienie lekarskie na okres od dnia 17.02.2013r. do dnia 01.03.2013r.

W dniu 28.02.2013r. lekarz orzecznik ZUS orzekł, że niezdolność do pracy ustała z dniem 28.02.2013r.

(**dowód:** bezsporne)

B. S. otrzymał kolejne zwolnienie lekarskie na okres od dnia 02.03.2013r., wystawione w dniu 04.03.2013r.

(**dowód** : przesłuchanie wnioskodawcy B. S. , k- 106v)

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11.03.2013r. odmówiono B. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17.02.2013r. do dnia 01.03.2013r.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22.03.2013r. odmówiono B. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 02.03.2013r. do końca nieprzerwanej niezdolności do pracy. B. S. nie złożył odwołania od powyższej decyzji.

(**dowód:** bezsporne)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydanym w dniu 11 czerwca 2014r. w sprawie IV U 86/13 zmieniono zaskarżoną przez B. S. decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 27 lutego 2013r., znak (...) w ten sposób, że przyznano wnioskodawcy B. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 14 lutego 2013r. do dnia 16 lutego 2013r.

(**dowód** : akta tut. Sądu , sygn. akt IV U 86/13, a w tym: wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 czerwca 2014r. – k. 103)

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 07.08.2014r., wydaną na skutek wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 czerwca 2014r., uchylono decyzję z dnia 27.02.2013r., oraz uchylono decyzję z dnia 11.03.2013r. w części dotyczącej odmowy prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17.02.2013r. do dnia 28.02.2013r. i przyznano B. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 14.02.2013r. do dnia 28.02.2013r.

(**dowód:** bezsporne)

Z punktu widzenia biegłego laryngologa B. S. cierpi na niedosłuch odbiorczy obustronny, przy czym nie ma wskazań co uznania, że w dniu 01.03.2013r. był on niezdolny do pracy.

(**dowód** : opinia biegłego laryngologa – k. 34 do 37)

Z punktu widzenia biegłego neurologa B. S. cierpi na zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z przepukliną jądra miazdżystego w poziomie L4-L5 i L5 – S1 bez objawów korzeniowych. Z przyczyn neurologicznych B. S. nie był niezdolny do pracy (częściowo, bądź całkowicie) w dniu 01.03.2013r.

(**dowód** : opinia biegłego neurologa – k. 53-54 verte)

Z punktu widzenia biegłego ortopedy B. S. cierpi na zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa LS, podejrzenie zmian zwyrodnieniowych w stawach biodrowych, obustronny niedosłuch, stan po leczeniu przetoki okołoodbytniczej. Z punktu widzenia przyczyn ortopedycznych B. S. był w dniu 01.03.2013r. zdolny do pracy.

(**dowód** : opinia biegłego neurologa – k. 70 – 72)

Wnioskodawca pobiera emeryturę w wysokości ok. 1.800 zł netto. Mieszka z żoną, która nie ma żadnych dochodów. Opłaty za ogrzewanie domu wynoszą w sezonie grzewczym około 1000 zł miesięcznie.

(**dowód** : przesłuchanie wnioskodawcy B. S. , k- 106v)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dowody z dokumentów zgromadzone w niniejszej sprawie, albowiem brak było podstaw do kwestionowania tegoż ich waloru, a nadto zeznania wnioskodawcy oraz przeprowadzone w sprawie opinie biegłych.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści art. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2016.372 j.t.), zgodnie z którym zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego i § rozporządzenia z dnia 27 lipca 1999r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich, wzoru zaświadczenia lekarskiego i zaświadczenia lekarskiego wydanego w wyniku kontroli lekarza orzecznika ZUS (Dz. U. nr 65, poz. 741 ze zm.).

W art. 7 komentowanej ustawy przewidziane zostały szczegółowe przesłanki wypłaty zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Zgodnie z komentowanym przepisem przysługuje on także osobie, która:

1) stała się niezdolna do pracy już po ustaniu ubezpieczenia chorobowego;

2) jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu:

a) 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Świadczenie - w postaci zasiłku chorobowego wypłacanego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego - przewidziane w art. 7 komentowanej ustawy ma charakter wyjątkowy. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2002 r. (III UZP 4/02, LexPolonica nr 355807, OSNAPiUS 2002, nr 24, poz. 601), jest to świadczenie udzielane „po ustaniu okresu objętego składką na ubezpieczenie, bez ekwiwalentu w tej składce, przysługujące z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia”.

Wskazać przy tym należy, że art. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60, poz. 636 z późn. zm.) ma zastosowanie tylko w przypadku powstania niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia, a nie w wypadku dalszej niezdolności, która powstała w okresie tego ubezpieczenia, w warunkach określonych w art. 9 ust. 1 i ust. 2 ustawy – wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 stycznia 2002 r., III AUa 3681/01- Lex nr 133222.

Wskazać należy, że lekarz orzecznik, po przeprowadzeniu w dniu 28.02.2013r. kontroli prawidłowości zaświadczenia lekarskiego, uznał, że wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy od dnia 28.02.2013r., co było m.in. podstawą wydania decyzji z dnia 11.03.2013r.(ostatecznie uchylonej) o odmowie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17.02.2013r. do dnia 01.03.2013r. Wnioskodawca tej decyzji nie kwestionował, a tym samym nie kwestionował ustaleń poczynionych przez lekarza orzecznika.

W niniejszej sprawie brak było sporu odnośnie okoliczności faktycznych, w tym zakresie strony pozostawały zgodne. Sporne pozostawało to, czy lekarz orzecznik ZUS w ramach kontroli zaświadczenia lekarskiego, zasadnie przyjął skrócony czas niezdolności B. S. do pracy.

W związku z tym należało dokonać oceny stanu zdrowia wnioskodawcy oraz stopnia naruszenia sprawności jego organizmu, które to wymagały wiadomości specjalnych. W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłych laryngologa, neurologa oraz ortopedy.

Na podstawie wydanych w niniejszej sprawie opinii przez biegłych Sąd ustalił, że wnioskodawca w dniu 01.03.2013r. był zdolny do pracy. Wobec powyższego uznać należało, że lekarz orzecznik ZUS w wyniku kontroli wydanego wnioskodawcy zaświadczenia lekarskiego, poczynił prawidłowe ustalenia w zakresie okresu niezdolności B. S. do pracy.

Należy zaznaczyć, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Nie jest zatem miarodajna dla oceny tego dowodu niekonkurencyjna z nią ocena wnioskodawcy co do faktów będących przedmiotem opinii. Jednocześnie, przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (vide wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym.

W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrzył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii – mimo ich kwestionowania przez wnioskodawcę.

Mając powyższe na uwadze Sąd ustalił, że w dniu 1.03.2013r. powstała u B. S. jednodniowa przerwa w orzeczonej niezdolności do pracy. Wnioskodawca w tym dniu nie był niezdolny do pracy. Okoliczność powyższa skutkowała tym,

że kolejna niezdolność do pracy, która została stwierdzona od 2.03.2013r. powstała po upływie 14 dni od ustania ubezpieczenia chorobowego, które miało miejsce dnia 31.12.2012r.

Sąd podziela stanowisko strony pozwanej, że powyższa sytuacja stanowiła brak podstawy do przyznania powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres od 2.03.2013r. do końca nieprzerwanej niezdolności do pracy, bowiem nie spełniała przesłanek wynikających z treści art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie oddalił – orzeczenie w punkcie I wyroku.

W niniejszej sprawie wnioskodawca był zwolniony z mocy ustawy z ponoszenia kosztów sądowych, co wobec nieuwzględnienia złożonego przez niego odwołania skutkowało na zasadzie wynikającej z treści art. 113 u.o.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. zaliczeniem tych kosztów na rachunek Skarbu Państwa – orzeczenie w punkcie II wyroku.

Sąd na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. postanowił nie obciążać wnioskodawcy obowiązkiem zwrotu stronie przeciwnej poniesionych przez nią kosztów związanych z udziałem zawodowego pełnomocnika – stosownie do zasady wynikającej z treści art. 98 k.p.c. Sąd miał na uwadze, że wnioskodawca pobiera niewysoką emeryturę i ma na utrzymaniu żonę. Zdaniem Sądu sytuacja wnioskodawcy wyczerpuje dyspozycję art. 102 k.p.c. – orzeczenie w punkcie III wyroku.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.